

smutecnireci.cz

Milá rodino, milí přátelé, děkuji, že jsme dnes spolu.

Abychom se rozloučili s naší Babi Maruškou – a abychom její život opravdu oslavili.

Narodila se 27. srpna 1939, dětství prožila na Vysočině, po svatbě zakotvila v Brně.

Tohle prosté shrnutí má v sobě víc příběhů, než se vejde do jedné řeči.

Ale kdo ji znal, ví, že mezi těmi příběhy se vždycky ozýval smích, šustění zástěry a vůně másla na pánvi.

Pro tolik dětí byla “paní kuchařka” ze školní jídelny – ta s úsměvem, který dovedl převážit i pondělky.

Doma pak byla mistryní svíčkové a koláčů, které prosluly v celé ulici.

A nebyla to jen chuť; byla to její pohostinnost.

Když někdo zazvonil, dveře se otevřely dokořán, a než stihl říct „Dobrý den“, už před ním stál tác s čerstvými koláči.

Milovala folklor – kroje, které sama šila s trpělivostí a hrdostí, jako by do každého stehu všívala kus kraje, odkud přišla.

A milovala zem pod nehty.

Rajčata a bylinky – to byl její tichý rituál.

Učila mě sázet sazenice tak, aby měly „pevná ramena“, a říkala, že rajčata potřebují oporu stejně jako lidé: trochu slunce, trochu vody a vědět, o co se mohou opřít.

Pro mě byla průvodkyní světem.

Stála vedle mě u plotny, když jsem poprvé míchal omáčku a nevěděl, kdy přestat.

A smála se srdcem – tím nakažlivým smíchem, který z průměrného dne udělal svátek.

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz

Nejraději vzpomínám na letní podvečery na zahradě.

Gril, tráva pod bosýma nohama, a Babi Maruška se starou harmonikou.

Hrála nám lidovky a učila nás tancovat.

Nezkoušela být dokonalá, jen přítomná – a v tom byla celá ona.

Živelná, srdečná, pohostinná, s humorem, který uklidil napětí dřív, než stačilo vzniknout.

Byla věrná hodnotám, které se dnes učí znovu: štědrost bez podmínek, pracovitost bez řečí, sousedská soudržnost, radost ze života, která se neomlouvá.

Tohle všechno nesla klidně, bez velkých prohlášení – viděli jsme to v jejích rukou a očích.

Dnes myslíme i na ty, kteří tu nesedí v první řadě, ale sedí hluboko v našich srdcích.

Na dědu Antonína, se kterým sdílela život.

Na její děti Pavla a Evu, na nás pět vnoučat a dvě pravnoučata, která stihla poznat, jak vypadá láska, když se peče a rozdává.

Co nám bude chybět nejvíc?

Její náruč u dveří.

Úsměv, který říkal: „Jsi doma.“

A ten věčný tác s koláči – ne proto, že byly sladké, ale protože říkaly: „Jsi vítaný.“

A přesto, když dnes truchlíme, víme, že hodně z ní zůstává.

V herbáři bylinek na okenním parapetu.

V záplatách na krojích a v receptu na svíčkovou, který se nepíše, ale předává přes rameno.

V tom, jak se spolu zasmějeme u stolu, i když je nám těžko.

Na závěr dnešní vzpomínkové slavnosti ochutnáme její oblíbené recepty.

Rodina je sepsala do malé kuchařky.

Je to víc než jídlo – je to mapa, jak se k ní vracet.
Stránka po stránce, vůně po vůni.

Babi Maruško, děkujeme.

Za to, že jsi nás naučila, že domov začíná otevřenými dveřmi.

Že rajčata potřebují oporu a lidé taky.

Že radost se má říkat nahlas.

Drž nám místo u stolu.

My přineseme talíře, ty už víš, co s nimi.

Tato řeč byla vytvořena pomocí smutecnireci.cz. Odpovězte na pár otázek a vygenerujte si vlastní personalizovanou řeč hned teď na smutecnireci.cz

Vytvořte si vlastní personalizovanou řeč na smutecnireci.cz